

Дивні пригоди

Олена Пчілка

(Волинські прибадашки)

Як надумав я світа повидати,
Доброго й лихого зазнати;
Що-ж я бачив, що видав,
Всьому роду розказав;
Та й усяк, хто слухать має,
Нехай біля мене сідає,
Та пильненько вуха наставляє,
Як пішов же я в мандрівку,
А було воно саме в Петрівку;
Була на мені шапка-бирка,
А за поясом гостра сокирка,
Через плече добра торбина,
Як у хазяйського сина:
Сокирка в пригоді знадобиться,
А з торбини—хлібом сіллю живиться.

Пригода перша

Іду я та й іду,
Аж стоїть хатка на льоду:
Сама книшова.
Стріха цибульова;
Млинцем зачинена,
Ковбасою защепнена,
Салом замикана.
Маслом запечатана
Лизнув я масла,—одпечаталось
Куснув я сала, відімкнулося,
Гризнув ковбаси,—відщепнулося.
Над'їв млинця, відчинилося.
Увійшов я в хатку,
Скинув сиву шапку;
Аж там таке—
Матінко, яке!

Яешня шкварчить,
Тоненько пищить;
Борщик з рибою кипить,
На всю хату клекотить.
Заграв і я на язиці,
А при тій усій музиці—
Пироги взялися в-боки,
Вареники пішли в-скоки,
По столу гасають,
Гопки витинають!
Ті що високо стрибали,
У сметані потопали;
А я на їх ласку мав,
По одному витягав,
Хорошенько поживав,—
У бездонний глечичок складав.

Пригода друга

Іду я та іду, молоденький,
Аж стоїть коник рябенький;
Я на нього хотів сісти,
А він мене хотів з'їсти.
Я на нього таки сів,
А він мене таки з'їв,
Отже, в конику сиджу,
Разом з коником біжу,—
Куди коник, туди я,
Така доленька моя!
Скаче коник з усіх ніг
Та в зелений гай забіг.
Кепська штука, пане-брате,
Треба думати-гадати,
Як би з коника втікати!
Бо одне, що та тіснота,
А другеє, що темнота,
А ще й третє, що нудота!
Препогано, що й казати,
Треба радоньку давати!
Тут згадав я свою зброю,
Що взяв з дому я з собою

Для потреби, для вигоди,
Ради всякої пригоди.
Отже витяг ту сокирку,
Прорубав у боці дірку;
Як зробив я тее сам,
Не скажу того я вам,—
Думайте самі, як знайте,
А мені не заважайте! —
Дірку в боці прорубав,
На світ божий виглядав;
Та як звідти вилізав,
З коника на землю впав!
Цілих три дні так лежав
І ніхто того не знав.
Ані батько, ані мати
Про біду свого дитяти!
Та таки я щастя мав —
Ось мене хто рятував:
Прилетіла муха,
Принесла хліба півокруха;
Прилетів жук,
Приніс меду горнук:
Як я того хліба покушав,
То трошечки одужав;
Як я того меду скуштував,
То й зовсім на ноги встав.
Отака була пригода,
Не забуду за три года!
Вас прошу: про те мовчіте
Та нікому не кажіте!..

Пригода третя

Іду я та й іду,
Аж ідуть качки по льоду,
Сірі-білі, попеляті,
Кучеряві, волохаті;
Сірі-білі, всі до пари.
Аж тут сонце вийшло з хмари;
Зараз лід увесь розтав,
А з його ставочок став!

Качки радії були,
По ставочку поплили.
Ах, досадно! я ж хотів
Половить їх, та не вспів!—
Ну, на качок поглядаю,
Думку-гадоньку гадаю:
"От би добра була штука,
Коли-б мать якого крюка,—
Зачепить одну ситеньку,
(Чі біленьку, чі сивеньку),
Та й спекти, або зварити,
На здоров'ячко спожити!
Але деж-би крюк узявся,
Коли степ кругом простягся?
А в степу вже, —вибачайте,—
Деревини не питаєте: —
Все сама ковиль-трава
На-около укрива;
Ні діброви, ні гайка,
Лиш над ставом осока.
При-мені-ж сама сокирка,
Та у торбі талавирка.
Треба "йти по розум", брате,
Спосіб мудрий добірати!
Сплів тоді я мотузка,—
(Знадобилась осока!),
А після того я взяв
Талавирку порубав,
Та вузлами й нав'язав;
Двадцять всіх було шматочків,
Двадцять вийшло й вузолочків,-
На одному мотузку;
(Стільки й качок на ставку).
Мотузок счепив кінцями,
Та каблучку з вузольцями
І пустив тоді на став; -
Сам дивитись нишком став.
Бачу,— качка приверта,
Узлик з рибкою ковта.
Ось і друга "сіра біла"
Вузлик з рибкою вхопила;

Стали борсатись у двох,
Далі—втрьох, у чотирьох!..
Так-то двадцять всіх качок
Нанизалося в кружок.
Трепетались, неборачки,
А я лізу собі рачки,—
За мотузку як шморгнув,
Качечок усіх здобув!
Хочте - вірьте, хочте — ні,
Се однаково мені;—
Я-ж собі поживок мав,
Та ще й добре вторгував,
Половину як продав.